

Sygnatura akt III C 788/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Irma Lorenc

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko U. Z.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanej U. Z. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 788/18

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

Pozwem wniesionym w dniu 23 listopada 2016 r. powód R. (...) z siedzibą w W. zażądał zasądzenia od U. Z. kwoty 1492,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wyjaśnił, że niniejszym powództwem dochodzi należności z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazał, że pozwany był związany umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...)w W.. Dodał, że w toku realizacji umowy po stronie pozwanej powstało zadłużenie z powodu braku zapłaty za wystawione faktury VAT w okresie od marca 2012r. do września 2012r. Wyjaśnił, że nabył na podstawie umowy przelewu z dnia 12 grudnia 2013 r. wierzytelność objętą powództwem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 lutego 2017 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia pozwana wywiodła sprzeciw, żądając oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Ponadto zaprzeczyła jego istnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2011 r. (...) w W. zawarła z U. Z. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...), na podstawie której operator zobowiązany był do należytego świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta, a abonent w szczególności do należytego terminowego uiszczania opłat za świadczone usługi oraz doładowywania konta. Umowa zawarta została na okres 24 miesięcy.

Dowód:

- umowa o świadczenie usług komunikacyjnych k. 5

W dniu 22 marca 2012r. (...)w W. wystawiła U. Z. FV nr (...) z terminem płatności przypadającym na dzień 5 kwietnia 2012 r. na kwotę 62,57 zł.

W dniu 22 kwietnia 2012r.(...) w W. wystawiła U. Z. FV nr (...) z terminem płatności przypadającym na dzień 7 maja 2012 r. na kwotę 205,85 zł.

W dniu 22 maja 2012r. (...) w W. wystawiła U. Z. FV nr (...) z terminem płatności przypadającym na dzień 5 czerwca 2012 r. na kwotę 329,77 zł.

Z uwagi na nieuregulowanie należności wynikających z ww. faktur VAT, w dniu 13 września 2012 r. (...) w W. wystawiła U. Z. notę debetową nr (...) z terminem płatności przypadającym na dzień 20 września 2012 r. na kwotę 697,83 zł.

W notcie debetowej wskazano, że została wystawiona w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy. Powołano się przy tym na § 16 pkt 13 Regulaminu Świadczenia Usług (...).

Dowód:

- nota k.6.

- faktury k. 7-16,

W dniu 12 grudnia 2013 r. (...) z siedzibą w W. zawarło z R.(...) W. umowę sprzedaży wierzytelności posiadanej względem U. Z..

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności k. 18,

- załącznik nr 1 do umowy k. 20,

- oświadczenie k. 20.

W dniu 18 listopada 2016 r. R. (...)w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w którym określono, że w stosunku do U. Z. przysługuje funduszowi zobowiązanie na kwotę 1492,13 zł, w tym (...),60 tytułem należności głównej wynikającej z faktur oraz 464,53 zł tytułem odsetek za opóźnienie w płatności faktur.

dowód:

- wyciąg k. 17.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów, przedłożonych przez strony, które nie były kwestionowane przez strony, a sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im przymiotu wiarygodności.

Powód wywodził swe roszczenia z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda. Jak wynika z pozwu i załączonych do niego dokumentów, powód domagał się od pozwanej zapłaty należności z tytułu usług telekomunikacyjnych oraz kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Przyjmując, że roszczenia objęte pozwem powstały i stały się wymagalne w datach wskazanych w dołączonych do pozwu fakturach i notcie debetowej, wskazać należy, iż uległy one przedawnieniu.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie ulegają przedawnieniu, zaś po myśli art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której świadczone były usługi telekomunikacyjne wobec pozwanej zawarta została w dniu 22 sierpnia 2012 r., po wejściu w życie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne, tak więc w odniesieniu do roszczeń powoda zastosowanie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń wskazany w art. 118 k.c. Powyższe znajduje potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. (sygn. akt III CZP 20/09), w której Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż skoro w art. 56 i 60 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800 ze zm.), określono minimalne wymagania treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i regulaminu, które kształtują łącznie stosunek prawny, wiążący operatora telekomunikacyjnego i abonenta, to należy uznać, że essentialia negotii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 k.c. tj. przez Prawo telekomunikacyjne z 2004 r. Ta okoliczność doprowadziła Sąd Najwyższy do uznania, iż nie będą miały w tym przypadku zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), bowiem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową nazwaną, uregulowaną w Prawie telekomunikacyjnym. Obecnie więc do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie ma zastosowania odesłanie z art. 750 k.c., w konsekwencji dwuletni termin przedawnienia roszczeń określony w art. 751 pkt 1 k.c., również nie będzie miał w tym przypadku zastosowania.

W myśl art. 120 § 1 zdanie 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z materiału dowodowego w postaci faktur i noty wynika, że wynikające z nich należności płatne były odpowiednio 5 kwietnia 2012r., 7 maja 2012r., 5 czerwca 2012r. i 20 września 2012 r. Pozew został wniesiony w niniejszej sprawie w dniu 23 listopada 2016r., a zatem po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

Wskazać w tym miejscu należy, iż z uwagi na to, iż roszczenia dochodzone pozwem uległy przedawnieniu przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego dokonanej ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 1104), tj. przed dniem 9 lipca 2018 r., dlatego też do roszczeń tych należało stosować przepisy w brzmieniu dotychczasowym (art. 5 ust. 1 ustawy nowelizującej).

Strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, że w czasie biegu terminu przedawnienia doszło do jego skutecznego zawieszenia lub przerwania. W tym stanie rzeczy pozwana, podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchyliła się od zaspokojenia dochodzonego pozwem roszczenia, a to skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu sąd orzekł w punkcie drugim na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną przegrywającą sprawę w całości, co dawało podstawę dla obciążenia go całością poniesionych przez stronę pozwaną kosztów postępowania w kwocie 270 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804 ze zm.).